

Olvasáji levél: Állatok vagyunk?

Tuesday, 04 October 2011

Áll-tálag minket, embereket az állatokról az állatoknak azt meg, hogy tudunk logikusan gondolkodni és beszélni. Bevallom, nálam a kórtelkemé!

Az egyik nyári ájjel is azon tőprengtem, hogy keráílhettek a vadállatok a lakótelep kőzere. Egy ájszaka is nyitva tartá bájrral szemben lakom. A melegben, a lakások nagy rőszében nyitott ablakoknál alszanak az emberek. Mi is. Azt, hogy a lokál szemőlyzete náha elfelejti, hogy a bájr nem egyenlő a diszkóval, valahogy lenyelem. Vagyis, inkább májr feladtam a harcot a tulajdonossal. A pincőr a felelő! "hangzik a vőlasz. Nem tudom, mit csinálna, ha az á' gyereköt, felesőgöt, száíleit minden ájjel a zene ábőgatása ábreszteni!

De kanyarodjunk vissza a vadállatokra. Hajnali nágykor hangzavarra ábredek. Náhőny főrő ordibájva fejtette ki a vőlemőnyöt az őlet nagy dolgairól. Beszólték az időjőrárső, egy májsik, ott nem lővő kollőgőrárső, politikájrső megkőzélő-tve a kőros decibeleket. Ágy hőt nem maradt májs, becsuktam az ablakot. Meglehetett halni a melegtő. Kinyitottam az ablakot. Májr csak hőjman áílték a padon. A decibelek azonban nem csőkkentek. Hőrom arrogőns, szemtelen, neveletlen, tapintatlan, hangoskodő áílt ott. Mindegy honnan jőttek, hova mennek, de őlveztők, ahogy májsok szenvednek. Ez csak egy eset a sok kőzőí. Hőjnszor tőrtőnt májr meg, hogy inkább becsuktuk az ablakot, mert szőlt a zene a bájrbő, az autőbő, vagy a taxisok dudájősa, az emberek kiabájősa, veszekedőse miatt. Budapesten náhőny kerőletőben este tő-zkor bezőjrnak a szőrakozőhelyek, hogy ne zavarják az ott lakő nyugalmő. Nájunk pedig, egy lakőtelep kellő's kőzereben non-stop bájr mákődik!

De maradjunk mág az állatoknál. A piac is ázalattunkő van, s nemrőgiben egy szőp zőld kuka is oda kőltőzőtt. Gondoltam, egy lőpőst tettőnk a szőp őcs tiszta Pőrkőnyőrt. De nem mindenki gondolta őgy. Vasőjnap bekőttő kukazacskő őcs egy máanyag őveg volt a szemőttőrolő mellett a főldő. Miőrt? Jő kőrdőcs. A kuka szinte őre őgy ez nem lehetett az ok. Akkor kőrdem őjra, miőrt? Mert az illető' lusta, trehőny, hanyag, szemtelen őcs mág sok mir volt, csak jő nevelt nem. Ez sajnos jellemő' rőnk, pőrkőnyiakra. Kuka mindenhol, szemőt mellette, alatta, mág őtte, csak nem benne. Az egyik hőtőgő, a mi lakőtelepőnkő valaki ablakot cserőlt. Az őreg darabok a szemőtgyő helyre kerőítek. Valamilyen őjlat (mert szebb szőt nem igen talőlok!) aprőra tőrtő az őveget. Lőptek májr bele ővegbe? Nem kellemes, higgyők el. Ás őgy tovőbb sorolhatnőnk a pőldőkat!

Nemrőg azőrt tapsoltam magamban, mert az Istenhegyi utat időn elő'sző kaszőltőik le teljes szőltőben. Ma mágis virőgzik a szőlőn a parlagő őcs májs fővek. Nesze nektek allergiő'sok! Sokan őgy gondolják, hogy bezőrtő a papőrgyőrat őcs kihalt az őlet arra felő. Szerőny becsősem szerint mág mindig kőrőbelőí 600 ember dolgozik. Nem kevőcs ahhoz, hogy szőp, rendezett jőjda vezessen oda. Ja, hogy ne akarjunk kimenni jőjrdőn a őpapőrgyőrtő őjllomősig! A gazban eltőntő! A lőmpőj a győri őton nem vilőgőtanak. Igen, az őjlatok lőjtnak a szőltőben, szeretik benőt terőleteket, de mi emberek NEM.

Prőbőjlo nem ászrevenni a problőmőkat, a szemetet, modernőí őjtsiklani felette. De nem megy. Megtelt az a bizonyos pohőj. Kőnytelen vagyok azt hinni, hogy nekőnk csak a vőros kőzepe, a turista kőzpoint a fontos. Mi, pőrkőnyiak, valahogy a perifőriőjn lakunk, valősőjban is, kőpletesen is. S zőrszőkőnt mág annyit, ha valaki felismere magőt, az bizony nem a vőletlen máve, s tessők legalőbb egy kicsit szőgyenkezni!

eko